

BEYZA DOĞUÇ

KODA

novella

Beyza: Merhaba, ben bir hikâye yazacağım. Bu hikâyedeki başrollerden birinin yazarı sen olacaksın. Karakterin adı Koda. Bana onun özelliklerini maddeler hâlinde sunar mısın?

ChatGPT:

Adı: Koda.

Dış görünüşü: Koda'nın en dikkat çekici özelliği saçlarıdır. Derin bir mavi renge sahiptir ve tonu ışığa göre değişir. Uzun ve dalgalı saç telleri okyanus dalgalarını andırır. Hiç hareket etmese dahi saçları, sanki görünmez bir rüzgârın esintisiyle sürekli hareket eder gibidir.

Gözleri parlak, neredeyse elektrik mavisi rengindedir ve içeriden parlayan bir ışığı vardır. Büyük gözleri, sizi içine çeken bir derinliğe sahiptir. Soluk cildi neredeyse şeffaftır, bu zulların yüzeyi gibi parlar ve ışıpta hafifçe titrer.

Koda'nın fiziksel yapısı zarif ve incedir, uzun uzuvları ve esnek bir vücut yapısı vardır. Hareketleri neredeyse hipnotik bir akıcılıkta gerçekleşir ve mükemmelliğe koreograflanmış gibi görünür. Sesi yumuşak ve müzikal bir derinliğe sahiptir.

Genel olarak, Koda hemen hemen dünya dışı bir izlenim verir ve gizemli bir havası vardır, karşı konulması zordur.

Meslek: Koda, bir müzisyendir. Hipnotik bir sesi olan özel bir enstrümanı vardır ve müziği insanlar üzerinde pozitif etkiler bırakır.

Hedefleri: Koda'nın hedefi, insanlara müziğin gücünü ve bu gücün hayatlarını nasıl etkileyebileceğini öğretmektir. Kendi müziğiyle insanların duygularını ve hayallerini harekete geçirek onlara yol göstermeye çalışır.

Burcu: Koda, Kova burcudur. Özgürlük ve yenilik arayışında olan bir karakterdir.

Beyza: Yazacağım hikâyede, Koda'nın konuşma sırası geldiğinde sana söz vereceğim, diyaloglarını sen belirleyeceksin.

ChatGPT: Tamam, ben hazırım. Koda'nın diyaloglarını yazmam için hangi durumda konuşması gerektiğini belirtmen yeterli olacaktır.*

* Kitap boyunca kullanılan kalın vurgulu ifadeler yapay zekâya aittir. 2, 3 ve 6. bölümlerin başlıkları üzerinde yer alan kodlar, sizi bölümlerde adı geçen şarkılara götürecektir.

1. Bölüm

Karnaval

Yetişkinler ve çocuklarla dolu sokakta, parlak mavi bir elbise giymiş genç bir kız, saç örgülerini arkasında zıplatarak şehrin merkezine doğru koşuyordu. Batmak üzere olan güneş, son ışıltılarıyla kıza göz kırıyor ancak kız yalnızca hedefine ulaşmayı, büyük karnavalı görmeyi arzuluyordu.

Kahkaha ve müzik sesleri her adımında yükseldi. Kalbi ayaklarının ritmine uyum sağlarcasına güm güm atarken, elbisesi arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Uzaktan parlak ışıkları ve renkli çadırları gördüğünde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle durakladı. Sonra sabırsızca vücudunu sallayıp koşmaya devam etti. Günlerdir hayalini kurduğu karnaval, onun için sonsuz olasılıkları çevreleyen bir yerdi. Her üç ayda bir kurulduğunda gittiği ve neredeyse tüm oyuncakları ezbere bildiği bu yer, her defasında ona yeni bir sürpriz sunuyordu. Bu akşam onu hangi büyük maceralar karşılayacaktı? Hangi ödüllere kavuşmayı bekliyordu?

Karnavalın girişine ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Etrafına bakıp gördüklerini ve duyduklarını doya doya içine çekti. Tüm varlığını ezici bir neşe sardı. Şimdi onu günlerdir uykusuz bırakan macerasına başlama vakti gelmişti. Jeton almak için hemen solundaki sıraya girdi. Durduğu yerden, kocaman parlak oyuncakları hayranlıkla izledi. Çocuklar karnaval alanını doldurmuştu. Yetişkinler de karnaval coşkusu içindeydiler. Yalnızca küçük kızın değil, onların da gözlerinde aynı

heyecan vardı. Bu karnaval kimbilir ne zamandan beri şehrin en gözde etkinliğiydi.

Jeton sırasının önünde, korku tüneliyle ilgili konuşan ve oraya gitmek için sabırsızlanan bir grup genç duruyordu. Arkasındaysa şimdiden beş çocuk belirmişti bile. Gençler jetonlarını alıp koşarak tünele yönelirken, küçük kız ayak parmak uçlarının üzerinde, görevlinin bulunduğu kabine doğru avucunu uzattı. “On tane jeton lütfen!” Görevli, kızı görmek için metal bedenini öne eğdi, robot suratında beliren bir gülümsemeye avuçlarını açan kıza jetonları uzattı.

Jetonlarını elbisesinin ceplerine doldurup ilkin atlıkarıncaya doğru ilerledi; jetonu başka bir robot görevliye uzattı ve platforma koşup atın üzerine çıktı. Bu sene atların her zamankinden daha küçük ve yavaş olduğunu düşündü. Yine de heyecanı azalmamış, aksine büyüdüğünü hissettiği için mutlu olmuştu. Belki bu kez hız trenine binmeyi bile göze alabilirdi; tabii boyu yeterince uzadıysa. Gözlerini kapatıp yaz akşamının tatlı rüzgârını yüzünde hissetti. Tuzlu kurabiyelerin ve tatlı şekerlemelerin kokuları birbirine karışmış, ona rüya gibi hissettiren büyülü bir hâl almıştı. Yolculuğu bittiğinde atından zıplayarak indi.

İkinci jetonu için bir balon patlatma oyununda sıraya girdi. Önündeki çocuk hiçbir balonu patlatamayıp sonunda pes ederek arkadaşlarının yanına koştu. Kız, eline aldığı dart okunu balonlardan birine doğru fırlattı. Yeterince sert fırlatmadığı için ok, balona değip yere düştü. Kız kenarda ödül olarak duran oyuncak kedilere bakıp derin bir nefes aldı. Tekrar balonlardan birine, bu kez daha güçlü, okunu fırlattı ve patlayan balonun içinden çıkan konfetiler her yere saçıldı. Kahkahalarla zıpladı. İlk kez bu balonlardan birini

patlatmayı başarmıştı. Eğer ikinci balonu da patlatırsa oyuncak ördek onu bekliyordu.

Sanki dünyayı fethedermiş gibi bir ciddiyetle oku ikinci balona fırlatmak üzere elini kaldırdı ancak aniden bir müzik kulağına çalındı. Bu, karnavalda ezberlediği şarkıların hiçbirine benzemiyordu. Melodinin geldiği tarafa doğru kafasını çevirdi. Elini yavaşça indirirken oku tuttuğu parmakları gevşedi. Bu yepyeni müziğin ritmi onu tamamen büyülemişti. Havadaki canlı enerji bulaşıcıydı ve ayakları ondan habersiz ritme uymuştu. Oku bıraktı ve müziğin yükseldiği yere doğru ilerledi. Dans eden kalabalığın arasına karıştıktan ve aralarında güçlkle ilerledikten sonra sonunda müzisyeni görebildi. O, küçük kızın daha önce gördüğü kimseye benzemiyordu. Havada süzülürcesine hareket eden vücudu, sanki sakin bir okyanus yüzeyinden yansiyordu. Saçları, kıyıya vuran yumuşak dalgalar gibi uzun ve dalgalıydı. Küçük kız, âdeta büyülenmişti. Müziğin etkisiyle dans etmeye devam ederken onun elindeki küreyi gördü. Müzisyen, enstrümanı olan bu küreyi sallayarak daha önce duymadığı sesler çıkarıyor, onu ve etrafındaki kalabalığı büyük bir neşeye boğuyordu.

Kız için her seferinde aynı oyuncakların, aynı tatlı ve tuzlu yiyeceklerin, aynı müziklerin olduğu bu karnavalda, böyle bir karşılaşma çok heyecan vericiydi. Performansı daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bu yaratığın müziğine kattığı bütün duygu ve tutkuyu kendi içinde hissediyordu. Ânın içinde kaybolmuş gibi şarkısına eşlik edip, enstrümanını çalmayı bitirene kadar onu hayranlıkla izledi.

Performansın sonunda kalabalık onu coşkuyla alkışladı. Küçük kız da ellerini var gücüyle birbirine vuruyordu. Müzisyen memnuniyetle gülümsedi ve kalabalığı selamladı.

Topluluk dağılınca gözleri parlayan küçük kız, müzisyene doğru ilerledi ve utanarak bekledi. Karnavalın ışığında vücudu parlıyor, dünyadışı bir zarafet ve akıcılıkla hareket ediyordu. Sanki dünyasına başka bir boyuttan, sihirli bir yerden düşmüş gibiydi.

Müzisyen, küçük kızı gördüğünde ona sevgiyle gülümse-di. Kızın göğsünü önce bir çarpıntı, sonra tüm varlığını dol-duran ani bir mutluluk dalgası kapladı. Önce utanarak, sonra giderek artan bir güvenle gülümsemesine karşılık verdi. Sanki hayatını sonsuza dek değiştirecek yeni bir maceraya atılmak üzereymiş gibi hissetti.

“Merhaba.”

Koda yüzünü genç kıza çevirdiğinde, onun gözlerindeki saflığa hayret etmekten kendini alamadı. Dünyayı ilk kez görüyormuş gibi görünüyordu ve kendini ona bir alev pervanesi gibi çekilirken buldu. “Merhaba,” dedi, “müziği beğendin mi?”

Lili hevesle başını salladı, gözleri parlıyordu. “Muhteşem-di!” diye haykırdı. Sonra sesini alçaltarak, “Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. İnanılmazsın!” dedi.

Koda, onun coşkusuna usulca kıkırdadı, gururlanmıştı. “Teşekkürler küçük kız,” diye yanıtladı, sesi narin ve nazik-ti. “Beğenmene sevindim.”

Bir an orada durup, söyleyecek doğru kelimeleri bul-maya çalışıyormuş gibi birbirlerine baktılar. Koda, sanki aralarında müziğin ötesine geçebilecek bir bağ kurulduğunu hissetti. “Adın nedir?” diye sordu sessizliği bozarak.

Küçük kız, “Adım Lili,” dedi.

Koda başını salladı, “Lili,” dedi, “ben Koda. Seninle ta-nışmak bir zevk.”

Sonra ikisinin gözleri de enstrümana kaydı. Lili daha

önce böyle bir şey görmemişti; enstrüman küre şeklindeydi ve Koda'nın yarı saydam görünümüne uyan yanardöner bir mavi tonla parılıyordu.

“Bu garip alet hakkında ne düşünüyorsun, Lili?”

“Bu nedir? Bir müzik aleti mi?”

“Bu, sevgili Lili, benim en değerli varlığım,” dedi parmakları küre şeklindeki aletin yüzeyinde gezinirken. “Garip görünebilir ama inan bana, şuradaki açıklıktan koyduğum malzemeler onun sesini belirliyor. Bir kumsaldaysam içini kumla, ormandaysam yapraklarla dolduruyorum.”

Lili, Koda'nın eşsiz enstrümanına dair söylediklerini merakla dinledi. Sanki etraftaki hava, müzikle canlanıyordu. “Peki, bugün içine ne koydun?” diye sordu.

Koda gülerек cevap verdi: “Bugün, bu karnaval alanındaki rengarenk atmosferi yakalamak için enstrümanımda konfeti kullandım. Müziğin yalnızca duyulması değil, aynı zamanda görülmesi ve hissedilmesi gerektiğine inanırım. Bu enstrümanla müzik yaşayan bir varlığa dönüşüyor; kendi başına bir hayat sürüyor.”

Lili, Koda'nın tutkusuna ve yaratıcılığına hayran kaldı. Daha önce onun gibi bir müzisyenle hiç karşılaşmamıştı. “İnanılmaz,” dedi, “müziğin içimde yankılandığını hissedebiliyorum. Sanki notalar ruhumla konuşuyor.”

Lili'nin tepkisinden memnun olan Koda gülümsedi. “Müziğin gücü budur,” dedi. “Bizi kelimelerin yapamaya-çağı şekillerde harekete geçirme yeteneğine sahip.”

O sırada arkasında yükselen sese doğru döndü. Gökyüzüne baktığında renkli ışıkların gece göğünü aydınlattığını gördü. Hayatının şüphesiz en iyi günüydü. Karnaval, müzik, atmosfer; hepsi tek kelimeyle büyülüydü.

Havai fişekler gökyüzünü aydınlatmaya devam etti, her

patlama mükemmel bir uyum içinde dans ediyormuş gibi görünen yeni bir renk ve desen dalgası getirdi. Son parıltılar gecenin içinde kaybolurken Lili, kalbi mutlulukla dolu, tekrar Koda'nın olduğu yere döndü. Ancak Koda orada değildi, etrafa gözlerini gezdirirken varlığına dair bir belirti aradı fakat hiçbir yerde görünmüyordu. İçinde birikmiş coşku, sonunda dikkatini tekrar etrafındaki renk ve seslerle buluşturdu; cebinde şingırdayan jetonlarla diğer oyuncaklara doğru ilerledi.

Kendisini bekleyen maceranın heyecanını yeniden yüreğinde hisseden Lili, hız treninin önünde durdu. Bir süre, çığlık atan insanların bir yukarı bir aşağı yolculuğunu izledi. Kendisini buna hazır hissettiğinden emin değildi. Önündeki görevlinin, çocukların boylarının tren için uygun olup olmadığını ölçtüğünü gördü. Adımlarını oraya doğru yönlendirdi. Görevli, birden Lili'yi omuzlarından tutup karton ölçeğin yanına getirdi ve onaylar gibi başını salladı. Aniden gelişen bu durum, Lili'nin geri dönme ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Kendisini, trene binmeyi bekleyenlerin arasında buldu.

Birkaç dakikanın ardından gösterişli tren önlerinde durdu. İçlerindeki çocuklar saçları dağılmış bir hâlde ve kahkahalar atarak aşağı indiler. Hiçbirinin yüzünde biraz olsun korku emaresinin bulunmayışı Lili'yi cesaretlendirdi. Önündekilerin peşi sıra trene bindi.

Tren hareket edince, her yeni yolculuğun başlangıcında hissettiklerine benzer bir heyecan sarsıntısı hissetti. Rayların üzerinde önce yavaş ve düz biçimde ilerleyen tren, yukarıya doğru yol almaya başladı. Önündeki demiri sıkıca kavrariken gözlerini karnavalda gezdirdi. Çadırlar, oyuncaklar ve insanlar giderek küçülüyor; Lili'nin kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Tren yükselebileceği kadar yükseldi ve birden dünya bir renk ve şekil karmaşasına dönüştü. Etrafındaki çocuklar-

la beraber ıglık atıyor, saçlarının ağzına girdiğini ve sonra yeniden uuştuğunu hissediyordu. Gözlerini kapattı ve tren normal hızına kavuştuğunda yeniden açtı. Kahkahalarına engel olamıyordu. Sonunda bunu yapabildiği için çok mutluydu; kendisiyle gurur duyuyor ve ailesine bunları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Tren yükselmeye başladığında, karnavalın, parlak ışıkları ve renkleriyle önünde desenli bir halı gibi serildiğini gördü. Sıkıca tuttuğu ellerini biraz daha gevşetti, ikinci inişi bu kez keyifle beklerken gözleri korku tünelinin önüne kilitlendi. Tünelin önündeki sırada Koda'yı görmüş ya da gördüğünü zannetmişti. Tren, birden yokuş aşağı hızlandığı için görüşü bulanıklaşmış ve onu net olarak seememişti. Her şey eski netliğine kavuştuğunda tren başlangıç noktasında durdu. nndeki demirin kilidi açıldı ve Lili hiç beklemeden aşağı indi. Biraz başi dönüyordu ancak buna aldırmadan korku tüneline doğru koşmaya başladı. Tam tünelden içeri girecekken birden arkasından adının seslenildiğini duydu.

Hey Lili!

Lili arkasını döndüğünde ona doğru koşan kedisi Piksel'i gördü ve gülümsedi.

“Piksel, burada ne yapıyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Yine gizlice beni mi takip ediyordun?”

Piksel miyavlayarak cevap verdi. Lili, hız treni ve sonrasındaki koşturmanın heyecanıyla gülümsemeye devam ediyordu. Eğildi ve Piksel'in başını okşamaya devam etti. O sırada, kedisinin gözlerinden yansıyan karnavalın renkli ışıkları dikkatini çekti. Tekrar kafasını tünele doğru çevirdi.

“Koda nerede biliyor musun?” diye sordu.

Piksel miyavladı. *Koda da kim?*

“Ah, hayret. Sonunda bilmediğin bir şey,” diye güldü Lili.

“Burada tanıştığım bir müzisyen. O kadar güzel müzik yapıyor ki sana anlatamam. Ama onu kaybettim. Sonra bu tünele girdiğini gördüğümü sandım.”

Piksel, Lili'nin önüne geçerek bacaklarında dolandı.

“Biliyorum. Zaten korku tüneline girmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece çıkışında Koda'yı bekleyecektim.”

Piksel miyavladı. *Koda da kim?*

Lili göz devirerek kedisine döndü. “Ne kadar da iyi bir dinleyicisin böyle!” Kıkırdadı ve “Sana diyorum, duyduğum en iyi müzikleri yapan müzisyen o.”

Ufak kedi kuyruğunu sallayarak başını yana eğdiği sırada bir şeyin kendisine doğru yuvarlandığını fark etti ve hemen üzerine atladı. Piksel'in patilerinin arasında, Koda'nın küresini gören Lili, heyecanla kürenin geldiği yöne doğru baktı. Koda'yı görünce yüzü aydınlandı ve zıplayarak ona doğru el sallamaya başladı.

“Benden bahsettiğinizi duydum,” dedi Koda. Eğildi ve Piksel'in patilerinin arasından küresini aldı.

“Nereye kayboldun?” diye sordu Lili gözleri ışıldayarak.

“Karnavalda müzik yapmak için geziniyordum.” Elindeki küreyi havaya attı ve Lili'nin kulaklarını okşayan kısa bir melodi yayıldı.

Lili, ona sevinçle enstrümanının adını sordu.

Koda, adının “Kodama” olduğunu söyledi. Enstrümanın içindeki sensörler, kullanıcının hareketlerine tepki veriyor ve malzemelerin titreşimlerini, çarpışmalarını ve diğer fiziksel etkileşimlerini algılayarak farklı tonlar ve müzikal öğeler üretiyordu.

Lili, Koda'nın iki kelimesinde bir kafasını sallıyordu. “Ne kadar güzel anlatıyorsun,” dedi kendine engel olamadan. “Keşke müzik derslerimi de sen versen.”

Koda, Lili'nin iltifatına gülümsedi, saçları ve gözleri nazik bir sıcaklıkla parladı. "Bundan başka bir şey istemezdim Lili," diye yanıtladı, "Müzik, ruhun dilidir ve herkesin onunla güzel şeyler yaratma potansiyeline sahip olduğuna inanıyorum." Parmağıyla küçük kızın çenesine dokunup ekledi: "İstersen seni müziğin farklı yönleriyle tanıştırebilirim. Ve sen de bana senin dünyandaki güzellikleri gösterebilirsin."

Küçük kızın yüzü ışıldadı. "Gerçekten mi? İşte bu harika olurdu!" dedi.

Koda'nın kalbi, Lili'nin coşkusuyla kabardı. Onun gözlerindeki saf neşeyi ve merakı görebiliyordu, bu bulaşıcıydı. "Evet, gerçekten. Müzik ve sanat, insanların birbirleriyle bağlantı kurmalarına ve hayatın güzelliklerini keşfetmelerine yardımcı olur. Benim de amacım bu."

Lili, Koda'nın sözlerinden etkilenmiş görünüyordu. Koda'ya karşı büyük bir merak duyuyor, onu daha yakından tanımak istiyordu.

"Koda," dedi sevimlice. "Beraber dönme dolaba binmek ister misin?"

"Tabii ki!"

Beraber dönme dolaba doğru ilerlerken Pıksel de onlara kuyruğunu keyifle sallayarak eşlik etti.

Dönme dolaba bindiklerinde Lili uzun zamandır ilk defa kendini birinin yanında bu kadar rahat hissettiğini fark etti. "Bana biraz kendini anlatır mısınız?" diye sordu.

Koda içten bir tebessümle başını salladı ve "Tabii, nele-ri merak ediyorsun?"

Lili bir an düşündü. "Müzik yapmaya nasıl başladın?"

"Babamın yanında müzik aleti yapımı ve tamiri işini öğrenerek başladım. O dönemlerde beni en çok heyecan-

landırın şey, enstrümanların nasıl yapıldığı ve onları çalmaya başladığımda yarattıkları melodilerdi.”

“Baban da mı müzisyendi?”

“Babam, müzik aletleri üretiyor ve tamir ediyordu. Ben de onun yanında büyüdüm. Atölyede geçirdiğim zamanlar ilham vericiydi. Enstrümanları dinlerken, onların yapımını izlerken kendimi kaybederdim.”

“Ne güzel,” dedi Lili hayranlıkla. “Benim babam müzik dinlemeyi çok sever. Bestelerimi çok seviyor.” Bir sır verir gibi sesini alçalttı ve kıkırdadı. “Bu konuda henüz yeterince iyi olmamama rağmen.”

Koda, Lili’nin sözlerine gülümseyerek yanıt verdi. “Kendi bestelerini yapman için sana yardımcı olabilirim. Müzik, herkesin yapabileceği bir şey; sadece doğru enstrümanı bulman ve yaratıcılığını kullanman gerekiyor,” dedi.

Küçük kız heyecanla başını salladı. “Anladım, öğretmenim.”

“Müziği seven ve onu öğrenmek isteyen herkes için kapım her zaman açık.”

“Başka bir öğrencin var mı?” dedi Lili gözlerini kısarak.

Koda başını salladı. “Hayır, şimdilik tek öğrencim sensin.”

“Müzik eğitimi de verdiğini söylemiştin.”

“Evet, birkaç öğrencim vardı. Çoğunlukla enstrüman çalmayı öğrenmek isteyen gençlerle çalışıyordum. Bazıları müzik kariyeri yapmak istiyor, bazılarıysa sadece hobileri için öğreniyorlardı.”

“Peki, neden artık tek öğrencin benim?”

“Kaybettiğim bir şeyi arıyordum,” dedi Koda.

Lili’nin kafası karıştı. Koda’nın da gözlerinde benzer bir karmaşanın izlerini gördü. “Bulabildin mi peki?”

“Neyi?” diye sordu Koda.